

Wprowadzenie

Literatura: *J.S. Piątkowski*, [w:] System prawa rodzinnego, § 1; *T. Smyczyński*, [w:] System Prawa Prywatnego, t. 11, § 1–7.

F. Adamski, Rodzina. Wymiar społeczno-kulturowy, Kraków 2002; *M. Andrzejewski*, Ochrona praw dziecka w rodzinie dysfunkcyjnej (dziecko – rodzina – państwo), Kraków 2003; *tenże*, Rozwiązywanie rodzinnych sporów prawnych – między koncyliacją a kontradiktoryjnością, [w:] Prawo w XXI wieku. Księga pamiątkowa 50-lecia Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk, pod red. *W. Czaplińskiego*, Warszawa 2006; *tenże*, Sędzia rodzinny – uwagi w kontekście poszukiwania modelu rozwiązywania rodzinnych problemów prawnych, [w:] Proces cywilny. Nauka – Kodyfikacja – Praktyka. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Feliksowi Zedlerowi, pod red. *P. Grzegorzczaka*, *K. Knoppka*, *M. Walasika*, Warszawa 2012; *tenże*, Wokół projektu Kodeksu Rodzinnego przedłożonego w lipcu 2018 r. przez Rzecznika Praw Dziecka, Prawo w Działaniu 2019, Nr 40; *M. Arczewska*, Role społeczne sędziów rodzinnych, Warszawa 2009; *B. Banaszkiewicz*, Problem konstytucyjnej oceny instytucjonalizacji związków homoseksualnych, KPP 2004, z. 2; *tenże*, „Małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny”. O niektórych implikacjach art. 18 Konstytucji RP, KPP 2013, z. 3; *P. Fiedorczyk*, Unifikacja i kodyfikacja prawa rodzinnego w Polsce (1945–1964), Białystok 2014; *J. Gajda*, Dobra wiara w znaczeniu obiektywnym na gruncie unormowań kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, Toruń 2020; *tenże*, Klauzula porządku publicznego w sprawach z zakresu rejestracji stanu cywilnego, Warszawa 2024; *A. Gulczyński*, Nazwisko dziecka. Ewolucja ukazywania relacji rodzinno-prawnych, Poznań 2010; *J. Haberko*, *A. Agaciak*, Współczesne wyzwania prawa rodzinnego w kontekście problemu zmiany płci, [w:] Prawo cywilne – stanowienie, wykładnia i stosowanie. Księga pamiątkowa dla uczczenia setnej rocznicy urodzin Profesora Jerzego Ignatowicza, pod red. *M. Nazara*, Lublin 2015; *H. Haak*, Ochrona prawna udzielana przez sąd opiekuńczy, Toruń 2002; *E. Holewińska-Lapińska*, Samodzielność kodeksowa prawa rodzinnego, [w:] Prawo cywilne – stanowienie, wykładnia, stosowanie. Księga pamiątkowa dla uczczenia setnej rocznicy urodzin Profesora Jerzego Ignatowicza, pod red. *M. Nazara*, Lublin 2015; *S. Kaleta*, Teoretyczne i praktyczne znaczenie sporu o miejsce prawa rodzinnego w systemie prawa, St. Cyw. 1969, Nr 13–14; *L. Kocik*, Rodzina w obliczu wartości i wzorów ponowoczesnego świata, Kraków 2006; Konwencja o Prawach Dziecka. Analiza i wykładnia, pod red. *T. Smyczyńskiego*, Poznań 1998; *M. Kosek*, Pojęcie rodziny w Kodeksie i rodzinnym i opiekuńczym i negatywne skutki jej redefinicji w wybranych aktach prawnych, [w:] W trosce o rodzinę. Księga pamiątkowa ku czci Profesor Wandy Stojanowskiej, Warszawa 2008; *A. Kwak*, Rodzina w dobie przemian. Małżeństwo i kohabitacja, Warszawa 2005; *A. Mączyński*, Konstytucyjne podstawy prawa rodzinnego, [w:] Państwo prawa i prawo karne. Księga jubileuszowa Profesora Andrzeja Zolla, pod red. *P. Kardasa*, *T. Sroki*, *W. Wróbla*, Warszawa 2012; *K. Michałowska*, Niemajątkowe wartości życia rodzinnego w polskim prawie cywilnym, Warszawa 2017; Między chromosomem a paragrafem. Transseksualizm w ujęciu prawnym, społecznym i medycznym, pod red. *B. Kmiecika*, Warszawa 2021; *C. Mik*, Międzynarodowe prawo rodzinne Unii Europejskiej na tle ewolucji współpracy sądowej w sprawach cywilnych, [w:] *L. Ogiełto*, *W. Popiołek*, *M. Szpunar*, Rozprawy prawnicze. Księga pamiątkowa profesora Maksymiliana Pazdana,

Kraków 2005; *C. Mik*, Zawarcie i rozwiązanie małżeństwa w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka, W trosce o rodzinę. Księga pamiątkowa ku czci Profesor Wandy Stojanowskiej, Warszawa 2008; *M. Nazar*, Konkubinaty a małżeństwo, [w:] Księga jubileuszowa prof. dr. hab. Tadeusza Smoczyńskiego, pod red. *M. Andrzejewskiego*, *L. Kociuckiego*, *M. Łączkowskiej*, *A.N. Schulz*, Toruń 2008; *tenże*, O znaczeniu adekwatnego rekonstruowania zasad prawa rodzinnego, [w:] Prawo cywilne – stanowienie, wykładnia i stosowanie. Księga pamiątkowa dla uczczenia setnej rocznicy urodzin Profesora Jerzego Ignatowicza, pod red. *M. Nazara*, Lublin 2015; *tenże*, Projekt kodeksu rodzinnego i postulaty gałęziowego wyodrębnienia prawa rodzinnego, PS 2019, Nr 7-8; *M.A. Nowicki*, Wokół Konwencji Europejskiej. Komentarz do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Warszawa 2010; *J. Ignatowicz*, tamże, § 4–7; *J. Winiarz*, tamże, § 2–3; Podręcznik urzędnika stanu cywilnego. Podstawowe instytucje prawa o aktach stanu cywilnego, tom 1, pod red. *P. Kasprzyka*, Lublin 2018; Prawo o aktach stanu cywilnego. Komentarz, pod red. *K. Osajdy*, *M. Domańskiego*, *J. Słyka*, Warszawa 2023; *Z. Radwański*, Badania nad prawem rodzinnym, [w:] Metodologiczne problemy badań nad rodziną, pod red. *Z. Tyszk*, Poznań 1980; *tenże*, Miejsce prawa rodzinnego w systemie prawa, [w:] Księga jubileuszowa prof. dr. hab. Tadeusza Smoczyńskiego, pod red. *M. Andrzejewskiego*, *L. Kociuckiego*, *M. Łączkowskiej*, *A.N. Schulz*, Toruń 2008; *tenże*, Pojęcie i funkcja „dobra dziecka” w polskim prawie rodzinnym i opiekuńczym, St. Cyw. 1981, t. XXXI; *tenże*, Problemy kodyfikacji prawa rodzinnego, [w:] Rozprawy z prawa cywilnego. Księga pamiątkowa ku czci Witolda Czachórskiego, pod red. *J. Bleszyńskiego*, *J. Rajskiego*, Warszawa 1985; *tenże*, Wykładnia oświadczeń woli składanych indywidualnym adresatom, Wrocław–Warszawa–Kraków 1982; *K. Slany*, Alternatywne formy życia małżeństwo-rodzinnego w ponowoczesnym świecie, Kraków 2002; *T. Smoczyński*, Prawo rodzinne i stosunki rodzinno-prawne, St. Pr. Pryw. 2007, z. 1(4); *tenże*, Rodzina i prawo rodzinne w świetle nowej Konstytucji, PiP 1997, z. 11–12; *tenże*, Stan cywilny i jego ochrona, ZN Uniwersytetu Szczecińskiego. Roczniki Prawnicze 2009, Nr 19; *tenże*, Stosunki między rodzicami a dzieckiem w ustawodawstwie Rady Europy, PiP 1995, z. 1; *T. Sokołowski*, Ochrona praw ze stosunków prawno-rodziny, [w:] Aksjologia prawa rodzinnego i cywilnoprawna ochrona dóbr, pod red. *J. Pisulińskiego*, *J. Zawadzkiej*, Warszawa 2020; Standardy prawne Rady Europy, t. 1, Prawo rodzinne, pod red. *M. Saffana*, Warszawa 1994; *W. Stojanowska*, Dobro dziecka jako instrument wykładni norm konwencji o prawach dziecka oraz prawa polskiego i jako dyrektywa jego stosowania, [w:] Konwencja o prawach dziecka. Analiza i wykładnia, pod red. *T. Smoczyńskiego*, Poznań 1998; *taż*, Rozwód a dobro dziecka, Warszawa 1979; *W. Stojanowska*, *M. Saffan*, Europejskie standardy prawne a polskie prawo rodzinne, [w:] Czy potrzebna jest w Polsce zmiana prawa rodzinnego i opiekuńczego?, pod red. *B. Czecha*, Katowice 1997; *A. Sylwestrzak*, Zasada ochrony i autonomii rodziny a granice ingerencji normatywnej w sprawy rodzinne, [w:] Konstytucjonalizm polski. Refleksje z okazji jubileuszu 70-lecia urodzin i 45-lecia pracy naukowej profesora Andrzeja Szmajda, pod red. *A. Gajdy*, *K. Grajewskiego*, *A. Rytel-Warzechy*, *P. Uziębło*, *M.W. Wiszowatego*, Gdańsk-Sopot 2020; System Pr. Pryw., t. 2, Prawo cywilne, część ogólna, Warszawa 2002; *T. Szlendak*, Socjologia rodziny. Ewolucja, historia, zróżnicowanie, Warszawa 2010; *P. Szukalski*, Małżeństwo. Początek i koniec, Łódź 2013; *Z. Tyszk*, Socjologia rodziny, Warszawa 1979; *E. Wiśniewska*, Pojęcie rodziny w ustawodawstwie polskim, Acta UW 1990, Nr 1152, Prawo CLXXXVI; *F. Zedler*, Sądy rodzinne. Wybrane zagadnienia organizacyjne i procesowe, Warszawa 1984; Zielona Księga. Optymalna wizja Kodeksu cywilnego w Rzeczypospolitej Polskiej, pod red. *Z. Radwańskiego*, Warszawa 2006; *Z. Ziemiński*, Podstawy nauki o moralności, Poznań 1981; *tenże*, Wieloaspektowość badań nad prawem dotyczącym rodziny, [w:] Metodologiczne problemy badań nad rodziną, pod red. *Z. Tyszk*, Poznań 1980; Związki partnerskie – debata na temat projektowanych zmian prawnych, pod red. *M. Andrzejewskiego*, Toruń 2013; Z zagadnień prawa rodzinnego i rejestracji stanu cywilnego, pod red. *H. Ciocha*, *P. Kasprzyka*, Lublin 2007.

§ 1. Rodzina jako zjawisko społeczne i prawne

I. Pojęcie rodziny i jej funkcje

1. Pojęcie

Rodzina jest najstarszą grupą społeczną i występuje we wszystkich etapach 1 rozwoju społeczeństwa i we wszystkich formacjach. Jest naturalnym i niezastąpionym elementem struktury społecznej, nazywanej często podstawową komórką społeczną¹. Jej szczególna rola polega na tym, że jest naturalnym i niezastąpionym środowiskiem narodzin i rozwoju człowieka, to w niej zarówno dziecko, jak i człowiek dojrzały zaspokajają swoje podstawowe potrzeby. Naturalny charakter rodziny wynika zwłaszcza z tego, że jest ona jedyną grupą społeczną, która rozwija się nie tylko przez przyjmowanie nowych członków z zewnątrz, ale przede wszystkim przez wewnętrzny rozwój – rodzenie dzieci. Co więcej, identyfikacja człowieka od najdawniejszych czasów jest związana z istnieniem rodziny, która była i jest czynnikiem wpływającym na powstanie ładu społecznego i ładu prawnego².

Rodzina, podlegając ciągłej ewolucji, jest zjawiskiem nieprzemijającym. Pojawiają się alternatywne formy życia rodzinnego i sposoby powstania rodziny, np. trwała albo krótkotrwała kohabitacja mężczyzny i kobiety. Ta pierwsza nazywana w języku ogólnym i w języku prawniczym konkubinatem w swej funkcji podobna jest do małżeństwa. Inną postacią wspólnego życia jest partnerstwo osób różnej płci oraz osób tej samej płci. Jak zaznaczają socjologowie, taki kierunek ewolucji form życia rodzinnego, ale i ewolucji samego małżeństwa, jest rezultatem ewolucji systemu wartości, mających wpływ na preferencje jednostki odnośnie do celów życiowych, kolejności ich osiągnięcia itd.³

Samo pojęcie rodziny niełatwo jest jednoznacznie wyjaśnić. Może ono bowiem dotyczyć tylko rodziców i ich dzieci, jak i szerszego kręgu osób połączonych pochodzeniem od wspólnego przodka (więzami krwi) albo związanych wspólnością bytu „pod jednym dachem”. W socjologii sformułowano więc stosowne terminy: **rodzina mała** (nuklearna), skupiająca rodziców i ich dzieci, oraz **rodzina wielka** obejmująca szerszy krąg krewnych, a zwłaszcza generację

¹ Art. 10 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z 1966 r. (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 169).

² L. Kocik, Rodzina w obliczu wartości i wzorów życia ponowoczesnego świata, Kraków 2006, s. 62–63.

³ A. Kwak, Rodzina w dobie przemian, Małżeństwo a kohabitacja, Warszawa 2005, s. 110–114; L. Kocik, Rodzina w obliczu wartości, s. 65, 70; D. Majka-Rostek, Związki homoseksualne. Studium socjologiczne, Warszawa 2008, s. 15–16, 220.

dziadków, samodzielnego rodzeństwa należącego do wspólnego gospodarstwa domowego¹. W każdym razie fundamentem rodziny w ujęciu zarówno socjologicznym, jak i prawnym jest para składająca się z mężczyzny i kobiety.

W prawie wielu państw europejskich i w niektórych pozaeuropejskich uregulowano instytucje prawne normujące wspólne pożycie konkubenckie pary o różnej płci, ale także pary osób tej samej płci, nazywając je związkiem partnerskim. Wyróżnia się kilka modeli tych regulacji, mając na względzie zakres skutków prawnych między stronami oraz między nimi a światem zewnętrznym². Artykuł 18 Konstytucji RP nie wyklucza możliwości przyjęcia ustawy dotyczącej funkcjonowania par homoseksualnych, w szczególności ekonomicznych aspektów ich pożycia. Wyklucza on jednak zawieranie przez takie pary związków małżeńskich³.

Chybione jest twierdzenie, że mniejszości seksualne ze względu na niemożność zawierania związków małżeńskich są dyskryminowane. Do dyskryminacji dochodzi bowiem wówczas, gdy – najogólniej rzecz ujmując – osoby będące w tej samej sytuacji są traktowane przez prawo w odmienny (gorszy) sposób⁴. W kontekście tworzenia małżeństwa para homoseksualna nie jest w takiej samej sytuacji, w jakiej znajduje się para heteroseksualna. Można te różnice w uregulowaniu statusu prawnego poddawać krytyce, czy też postulować wprowadzenie zmian w prawie, ale argument o dyskryminacji jest nietrafny.

W związku z tym, że pożycie homoseksualne należy do sfery wolności człowieka, nie ma też uzasadnienia postulat legalizacji związków tej samej płci. Domagać się natomiast można ewentualnie instytucjonalizacji pożycia takich związków⁵.

Poza wszelką dyskusją jest natomiast potrzeba napiętnowania wszelkich zachowania wrogich bądź ośmieszających w stosunku do mniejszości seksualnych.

¹ *Tysza*, Socjologia, s. 54, 74; *Adamski*, Rodzina, s. 19.

² Szczegółowo przedstawia tę kwestię *P. Pilch*, Instytucjonalizacja związków partnerskich w Europie – kilka uwag o historii zjawiska, modelach obowiązujących regulacji oraz Unii Europejskiej, [w:] *Związki partnerskie, debata na temat projektowanych zmian prawnych*, pod red. *M. Andrzejewskiego*, Toruń 2013, s. 49 i nast.

³ Tak m.in. w: *A. Mączyński*, Konstytucyjne i międzynarodowe uwarunkowania instytucjonalizacji związków homoseksualnych, [w:] *Związki partnerskie – debata na temat projektowanych zmian prawnych*, pod red. *M. Andrzejewskiego*, Toruń 2013, s. 83–102; *T. Smyczyński*, Małżeństwo – konkubinaty – związek partnerski, [w:] tamże, s. 71–82. Odmienne m.in. [w:] *E. Łętowska, J. Woleński*, Instytucjonalizacja związków partnerskich a Konstytucja RP z 1997 r., *PiP* 2013, Nr 6.

⁴ *W. Burek, W. Klaus*, Definiowanie dyskryminacji w prawie polskim w świetle prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. *Problemy Współczesnego Prawa Międzynarodowego, Europejskiego i Porównawczego*, vol. XI, A.D. MMXIII, s. 75–77.

⁵ *P. Mostowik*, Brak "strasburskiego" bądź "brukselskiego" obowiązku instytucjonalizacji pożycia osób tej samej płci oraz regulacji związku partnerskiego kobiety i mężczyzny, [w:] *Związki partnerskie, debata na temat projektowanych zmian prawnych*, pod red. *M. Andrzejewskiego*, Toruń 2013, s. 210–212.

W polskim prawie rodzinnym nie sformułowano definicji rodziny. Ustawodawca rzadko zresztą używa tego terminu w KRO – w art. 27 chodzi o grupę rodzinną składającą się z małżonków i ich wspólnych dzieci (również przysposobionych), a w art. 134 o ograniczenie obowiązku alimentacyjnego rodzeństwa ze względu na obowiązek utrzymania najbliższej rodziny (małżonka, dzieci, a ponadto, jak się wydaje, rodziców zobowiązanego do alimentacji). Przepisy KRO znacznie częściej dotyczą określonych członków rodziny, np. małżonków, rodziców, dzieci, wstępnych, zstępnych itd., niż rodziny jako grupy.

W KRO termin „rodzina” używany jest w odniesieniu do rodziny małej, czyli dwupokoleniowej. Jest ona obiektem zainteresowania prawa dopiero wtedy, gdy została założona przez zawarcie małżeństwa. W Polsce faktyczne pożycie mężczyzny i kobiety (konkubinaty) jest poza zasięgiem unormowań prawa cywilnego, aczkolwiek tworzy ono rodzinną grupę społeczną. Natomiast ustawodawstwo socjalne niekiedy adresuje pewne normy również do konkubentów, a także do par homoseksualnych, np. w zakresie pomocy społecznej.

2. Funkcje rodziny

Stosownie do różnorodnych potrzeb człowieka rodzina spełnia rozliczne 2 funkcje¹.

Najbardziej niezależne od rozwoju społeczno-gospodarczego są naturalne i od zarania ludzkości istniejące potrzeby związane z życiem uczuciowym człowieka i z jego popędem seksualnym. One skłaniają mężczyznę i kobietę do podjęcia stałego współżycia; jego następstwem jest często urodzenie się dziecka. Rodzice spełniają względem niego, ale i względem siebie samych, ważną funkcję w sferze zaspokojenia potrzeb emocjonalnych. W socjologii rodziny określa się to jako realizowanie **funkcji emocjonalno-ekspresyjnej, funkcji seksualnej i prokreacyjnej**.

Stała wspólnota życia kreuje nowe potrzeby, zwłaszcza w sferze materialnej. Zaspakajanie potrzeb bytowych jest z kolei realizacją **funkcji gospodarczej**. Chodzi bowiem o dostarczenie członkom rodziny środków utrzymania (mieszkania, żywności, odzieży itd.); od zaspokojenia tych potrzeb zależy należyte spełnienie innych funkcji rodziny. Realizacja funkcji gospodarczej zmienia się w rozwoju historycznym w miarę ewolucji stosunków własnościowych, sposobów produkcji, a więc i sposobów pozyskiwania środków do życia. Zanika coraz bardziej produkcyjny element funkcji gospodarczej rodziny, a jej materialne potrzeby dorośli członkowie zaspokajają z dochodów z pracy najemnej lub z innej działalności zarobkowej.

¹ Tysza, Socjologia, s. 61.

Od sposobu wykonywania funkcji gospodarczej i od podziału ról w rodzinie zależy realizacja **funkcji wychowawczo-socjalizacyjnej** oraz funkcji opiekuńczej.

Pierwsza z nich służy przygotowaniu młodego pokolenia do samodzielnego życia w społeczeństwie przez przekazanie podstawowych elementów kultury, zaszczerpienie wartości moralnych, umiejętności współżycia z innymi ludźmi itd. Problemy z nienależytym jej wykonywaniem przez część rodziców stały się przyczyną uchwalenia m.in. ustawy z 9.6.2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej¹.

Funkcja opiekuńcza polega na zapewnieniu pieczy nad niesamodzielnymi członkami rodziny (małoletnie dzieci i osoby dorosłe, lecz z powodu podeszłego wieku lub niepełnosprawności potrzebujące pomocy). Współczesna rodzina realizuje wymienioną funkcję w ograniczonym zakresie. Powszechne zjawisko pracy zawodowej kobiet-matek sprawia, że zadania wychowawczo-socjalizacyjne i opiekuńcze przejmują placówki wspomagające rodzinę (żłobki i przedszkola). Poza tym rodzina nie jest w stanie w wielu sytuacjach zapewnić stałej i wystarczającej pieczy nad dzieckiem niepełnosprawnym lub nieuleczalnie chorą osobą dorosłą.

II. Powstanie rodziny

- 3 Rodzina jako grupa społeczna, w której realizuje się współżycie pary ludzkiej i jej potomstwa, jest zjawiskiem zarówno socjologicznym, jak i prawnym. Rodzina powstaje, gdy mężczyzna i kobieta podejmują wspólne życie bez dopełnienia jakichś formalnych przesłanek, jak też w razie podjęcia tego współżycia przez zawarcie małżeństwa. Aczkolwiek rodzina oparta na faktycznym pożyciu może realizować takie same funkcje, jednak funkcje rodziny małżeńskiej są wsparte sankcją prawną. Dla przykładu należy wymienić funkcję gospodarczą i opiekuńczą małżonków, którzy są zobowiązani przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, a więc i potrzeb drugiego małżonka (art. 27 KRO). Taki prawny obowiązek nie istnieje między konkubentami. Podobnie tylko małżonkowie są prawnie obowiązani do wzajemnej wierności, lojalności, wspierania się itd. (art. 23 KRO). Sankcję za niedopełnienie tych obowiązków przewidują przepisy KRO o rozwodzie (art. 56 § 1 KRO). Natomiast w odniesieniu do rodziny nieopartej na małżeństwie prawo reguluje realizowanie funkcji wychowawczo-socjalizacyjnej i opiekuńczej dotyczącej poczynąń rodziców względem dziecka.

¹ Tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. poz. 177.

Polskie prawo rodzinne (KRO) preferuje rodzinę opartą na małżeństwie, 4 jednak nie oznacza to nierównej sytuacji dzieci zrodzonych ze związku poza-małżeńskiego. Wspomniana preferencja przejawia się w kreowaniu stabilnej sytuacji małżonków na płaszczyźnie stosunków prawno-osobistych i majątkowych i pominięciu milczeniem związków konkubenckich. Nie jest to wynikiem nadmiernego formalizmu ani konserwatyzmu ustawodawcy. Małżeństwo jest wszak instytucją prawa świeckiego, ukształtowaną według założeń aksjologicznych danego systemu prawnego. Jednym z nich jest uznanie wysokiej rangi małżeństwa i rodziny jako elementów ładu społecznego i porządku prawnego w państwie. Społeczeństwo określane bywa jako suma rodzin, co sprawia, że polityka społeczna i gospodarcza państwa powinna mieć na względzie rodzinę, jako jednostkę konsumpcyjną, a niekiedy i produkcyjną.

Ponadto sformalizowany kształt zawarcia małżeństwa i jego skutków zapewnia konieczną, aczkolwiek minimalną kontrolę państwa nad powstaniem rodziny. Małżeństwo zapewnia jasną sytuację prawną małżonków względem siebie i względem osób trzecich spoza kręgu rodziny oraz pozwala ustalić skład rodziny, a w szczególności określić pochodzenie (stan cywilny) jej członków. W interesie państwa i samych obywateli leży więc umocnienie przekonania ustawodawcy o doniosłej, stabilizującej stosunki społeczne roli małżeństwa jako elementu systemu prawnego.

III. Skład rodziny

Przynależność określonych osób do rodziny zależy od treści przypisywanej 5 pojęciu rodziny i to zarówno w ujęciu socjologicznym, jak i prawnym. O zasięgu osobowym rodziny wielkiej i rodziny małej, dwupokoleniowej wspomniano w pkt I.1 (por. *Nb. I*).

W nowoczesnym społeczeństwie zindustrializowanym dominuje **rodzina mała**. W Polsce nierzadko rodzice wspólnie zamieszkują z dorosłymi dziećmi, które założyły własną rodzinę. Tak powstała wielka rodzina jest jednak skutkiem braku samodzielnych mieszkań, a nie zamierzoną organizacją życia rodzinnego. Natomiast **rodzina wielka** w środowisku rolniczym, do której należą starzy rodzice, jest naturalnym skutkiem wymiany pokoleń w gospodarstwie rolnym, ale i swoistą potrzebą starego człowieka do pozostania w swoim dotychczasowym środowisku.

Skład rodziny małej opiera się na stosunku prawnorodzinnym, jaki powsta- 6 je w wyniku zawarcia małżeństwa lub urodzenia dziecka. Oznacza to, że do rodziny założonej przez małżonków należą nie tylko ich wspólne dzieci, ale i dziecko jednego z małżonków (pasierb) wychowujące się w rodzinnym go-

spodarstwie domowym. **Przynależność dzieci wspólnych** opiera się na pokrewieństwie z obojgiem małżonków, natomiast przynależność pasierba – na pokrewieństwie z jednym małżonkiem i na powinowactwie z drugim.

Niektórzy autorzy twierdzą, że para małżeńska niemająca dziecka nie jest rodziną. Z socjologicznego punktu widzenia można doszukiwać się przesłanek takiego stanowiska; może pomocna byłaby łacińska paremia *tres faciunt collegium*? Natomiast normy prawa rodzinnego dają podstawę dla głoszenia odmiennego stanowiska, skoro art. 23 i art. 27 KRO kreuje obowiązek małżonków współdziałania dla dobra rodziny, **którą przez swój związek założyli**. Oznacza to, że w prawnym rozumieniu terminu „rodzina” jest nią para małżeńska, w której mogą pojawić się dzieci przez nią zrodzone, *ergo*, rodzina jako grupa powiększa się w sposób naturalny.

- 7 Od tego modelu prawnorodzinnego należy odróżnić **społeczny model rodziny**. Rekonstruuje się go na podstawie więzi społecznej między członkami rodziny, zwłaszcza na płaszczyźnie pomocy w zakresie utrzymania i wychowania. Z tego względu do rodziny proponuje się włączyć również dzieci obce, przyjęte na utrzymanie i wychowanie. Nie ma tu jednak stosunku prawnorodzinnego, natomiast dziecko znajduje się w sytuacji faktycznej podobnej do sytuacji rodzinnej.

W języku prawniczym, a także w ustawodawstwie używa się od dawna również terminu socjologicznego „rodzina niepełna”. Został on użyty w art. 71 Konstytucji RP i oznacza rodzinę, w której brakuje jednego z rodziców. Ustawodawca (w języku prawnym) tego terminu nie używa ani w odniesieniu do rodziny wychowującej dzieci, ani do samych bezdzietnych małżonków, ani w stosunku do niezamężnych kobiet, które wybrały samodzielne wychowywanie dziecka, nie występując o ustalenie, kto jest jego ojcem.

IV. Więzy rodzinne

- 8 Z faktu przynależności do rodziny wynikają **więzy rodzinne**. Ten socjologiczny termin oznacza przede wszystkim rzeczywiste relacje między członkami rodziny oparte zarówno na uczuciach, jak i na przesłankach materialnych (np. wspólne bytowanie). Natomiast ustawodawca wyznacza określonym więziom rodzinnym skutki prawne i tym samym kreuje stosunek prawnorodzinny.

1. Pokrewieństwo

- 9 Jest ono przede wszystkim faktem biologicznym. Krewnymi są osoby pochodzące od wspólnego przodka. Wyróżnia się linie i stopnie pokrewieństwa (art. 61⁷ KRO).

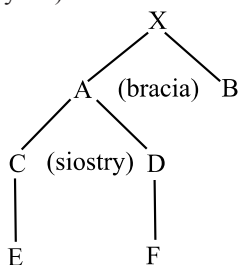
Krewnymi w **linii prostej** są osoby pochodzące jedna od drugiej, tj. dziadkowie – rodzice – dzieci – wnuki itd. W ramach krewnych w linii prostej wyróżnia się krewnych wstępnych (ojciec, dziadek, pradziadek) oraz zstępnych (córnka, wnuczka, prawnuczka). Charakter pokrewieństwa wstępnego albo zstępnego ustala się względem określonej osoby (zob. rys. 1).

A (dziadek) – B (ojciec) – C (syn) – D (wnuk) – E (prawnuke)

(Rys. 1)

B jest krewnym wstępnym względem C, D i E, ale zstępnym względem A.

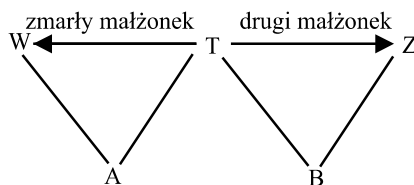
W **linii bocznej** są spokrewnione osoby, które nie pochodzą od siebie, lecz mają wspólnego przodka. Krewnymi w linii bocznej są nie tylko np. wuj i siostrzeniec/siostrzenica, stryj i bratanek, dzieci rodzeństwa (tzw. kuzynostwo), ale i samo rodzeństwo (zob. rys. 2).

(Rys. 2)

Osoby C i D oraz E i F są krewnymi w linii bocznej, ponieważ ich wspólnym przodkiem jest A. Podobnie krewnymi bocznymi są C i D względem B (stryja), których wspólnym przodkiem jest X – dziadek sióstr C i D oraz pradziadek E i F.

Rodzeństwem przyrodnym są osoby pochodzące od jednego wspólnego rodzica (ojca albo matki), natomiast drugi rodzic każdego z nich jest inny (zob. rys. 3). Rodzeństwo przyrodnie pojawia się najczęściej w razie ponownego zawarcia małżeństwa przez osobę owdowiałą albo rozwiedzioną, która już ma dziecko z pierwszego małżeństwa.

(Rys. 3)

Osoby A i B są rodzeństwem przyrodnim, ponieważ mają wspólnego ojca (matkę) w osobie T.

Pokrewieństwo może być bliższe lub dalsze, zależnie od liczby pokoleń w linii prostej, a w linii bocznej zależnie od liczby urodzeń dzielących tych krewnych względem ich wspólnego przodka. **Odległość pokrewieństwa** oblicza się w **stopniach**, tj. według wspomnianej **liczby urodzeń**.

Na przykład matka i syn są spokrewnieni w pierwszym stopniu, a dziadek i wnuczka są krewnymi drugiego stopnia (dwa urodzenia) – zob. rys. 1.

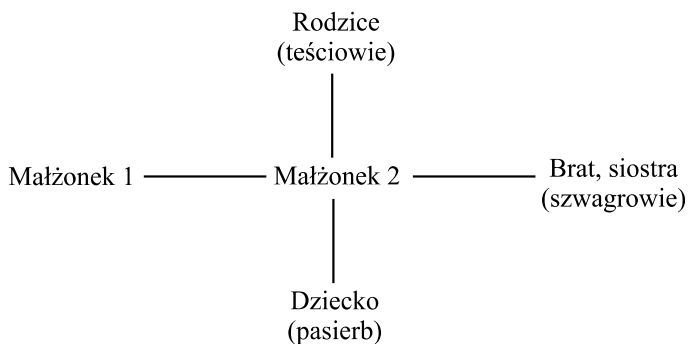
Wśród **krewnych bocznych** nie ma w ogóle pierwszego stopnia pokrewieństwa, ponieważ nawet między najbliższymi krewnymi, tj. rodzeństwem, są dwa urodzenia. Poza tym stryj i bratanica (wuj – siostrzenica) są krewnymi w stopniu trzecim, a dzieci rodzeństwa (zwani kuzynami lub rodzeństwem stryjecznym lub ciotecznym) są spokrewnieni w stopniu czwartym.

Nazwy poszczególnych stopni pokrewieństwa wykształciła praktyka życia codziennego i utrwaliła literatura narodowa. W prawie tych terminów nie używa się. Stryjowie i bratankowie oznaczają krewnych linii ojczystej, natomiast wujowie i ciotki – krewnych z linii macierzystej. Niektóre nazwy zupełnie zanikły, np. synowiec, tj. syn brata – bratanek.

Stosunek prawnorodziny nie dotyczy każdego biologicznego faktu pokrewieństwa, lecz pojawia się tylko w tym przypadku, w którym ustawodawca wyznacza jakieś uprawnienia lub obowiązki. Na gruncie prawa rodzinnego unormowanego w KRO stosunek pokrewieństwa jest stosunkiem prawnym przede wszystkim między rodzicami i dziećmi oraz w zakresie obowiązków alimentacyjnych między krewnymi w linii prostej i między rodzeństwem. Natomiast w prawie spadkowym krąg ten jest szerszy (art. 932 § 1–6, art. 934, 935 KC).

2. Powinowactwo

- 10 Jest ono skutkiem zawarcia małżeństwa i oznacza **wieź prawną między małżonkiem a krewnymi drugiego małżonka** (art. 61⁸ KRO). Podobnie jak pokrewieństwo, powinowactwo istnieje w linii prostej i w linii bocznej, a jego bliskość określa się w stopniach. Powinowatymi w linii prostej w pierwszym stopniu są rodzice męża i żony (teściowie) oraz dziecko małżonka (pasierb). Natomiast rodzeństwo męża lub żony, zstępni rodzeństwa są powinowatymi drugiego małżonka w linii bocznej w drugim stopniu (szwagrowie), a w dalszym stopniu ich zstępni (zob. rys. 4).

(Rys. 4)

Stosunek powinowactwa wywołuje skutki prawne na płaszczyźnie obowiązków alimentacyjnych (art. 144 KRO), w zakresie dopuszczalności zawarcia małżeństwa (art. 14 § 1 KRO). Z istnienia powinowactwa wynikają niekiedy pewne ograniczenia uprawnień (np. niemożność bycia świadkiem sporządzenia testamentu – art. 957 § 1 KC, wyłączenie z mocy ustawy sędziego w sprawie – art. 48 § 1 pkt 2 KPC, możliwość odmowy składania zeznań w charakterze świadka – art. 261 § 1 KPC).

3. Osoby bliskie

Więź rodzinna jest często źródłem tzw. stosunku bliskości, będącego przede wszystkim stanem faktycznym opartym na stosunkach emocjonalnych, a nie tylko na formalnej więzi. Dlatego za osoby bliskie mogą uważać się dalecy krewni lub nawet osoby niespokrewnione, np. długoletnia i uczuciowo związana z rodziną pomoc domowa, dziecko obce przyjęte na wychowanie itd. Z pojęciem bliskości prawo wiąże określone skutki prawne m.in. w zakresie uprawnień do mieszkania (art. 691 KC), uprawnień do odszkodowania z tytułu śmierci żywiciela (art. 446 § 2 KC), a ponadto w zakresie uprawnień procesowych (art. 261 § 1 KPC, art. 182 i 185 KPK). W związku z tym nie poprzestaje się na subiektywnym odczuciu bliskości, lecz za osoby bliskie uważa się zawsze osoby pozostające w określonym stosunku prawnorodzinnym, tj. małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwo, dzieci przysposobione. Natomiast w odniesieniu do osób obcych bierze się w konkretnym przypadku pod uwagę rzeczywisty stan stosunków mogących tworzyć poczucie bliskości.

Za osoby bliskie uznaje się osoby pozostające w faktycznym pożyciu, tj. **w konkubinacie**. Pojęcie konkubinatu tradycyjnie odnosi się do trwałego pożycia mężczyzny i kobiety bez zawarcia małżeństwa. Skutki wspólnego życia

podobnego do pożycia małżeńskiego pojawiają się na płaszczyźnie stosunków osobowych i majątkowych, jednak nie są one całościowo regulowane przez prawo, lecz tylko incydentalnie, w niektórych stosunkach prawnych (np. najem mieszkania, art. 691 § 1 KC, prawo podatkowe – art. 111 § 3 Ordynacji podatkowej itd.). W każdym razie przy ocenie zakresu pojęcia osoby bliskiej w konkretnej sprawie zalicza się do tej kategorii konkubenta. Według aktualnego prawa polskiego zarówno konkubinaty mężczyzny i kobiety, jak i pożycie pary homoseksualnej jest nieuregulowane i nie powoduje powstania stosunku prawnego, tym bardziej stosunku rodzinnoprawnego. Często jednak osoby te są uznawane za osoby bliskie w konkretnych sytuacjach prawnych i korzystają z niektórych uprawnień. Należy jednak zaznaczyć, że Trybunał Praw Człowieka w sprawie *Kozak v. Polska* uznał za osobę bliską partnera homoseksualnego zmarłego najemcy lokalu, *ergo*, w polskim prawie cywilnym orzeczenie to należy uznać co najmniej za obowiązującą wykładnię art. 691 § 1 KC.

4. Stan cywilny

- 12 Stan cywilny nie jest odrębnym stosunkiem prawnorodzinnym, lecz skutkiem zaistnienia określonych więzi rodzinnych, a zwłaszcza pokrewieństwa i małżeństwa. Stan cywilny **wyznacza przynależność do rodziny** (*status familiae*) i określa, czym się jest dzieckiem i czym małżonkiem. Stan cywilny określają więc stosunki prawnorodzinne istniejące w rodzinie małej (dwupokoleniowej), z wyłączeniem jednak stosunku prawnego między rodzeństwem. Jest on częścią ogólnego stanu prawnego człowieka, w skład którego wchodzi również obywatelstwo jako przynależność do państwa i tzw. stan osobisty, tj. cechy człowieka (np. imię) niezwiązane ze stanem rodzinnym, ale charakteryzujące tożsamość człowieka. Wyrażono jednak zapatrywanie, iż stan cywilny obejmuje również inne cechy człowieka, które wpisuje się do aktów stanu cywilnego, np. wiek, płeć, nazwisko, imię, a nawet niewpisane, jak np. stan zdrowia¹.

Pojawia się więc pytanie, czy stan cywilny tworzą wszystkie dane rejestrowane w aktach stanu cywilnego. Trzeba przyznać, że **płeć** człowieka jest istotnym elementem jego tożsamości i bezpośrednio wpływa na stan rodzinny człowieka. Od płci zależy bowiem rola człowieka w małżeństwie i w rodzinie; czy jest mężem, czy żoną, ojcem bądź matką dziecka, synem, czy córką. Płeć człowieka wpisana do aktów stanu cywilnego (zwłaszcza do aktu urodzenia) jest więc elementem stanu cywilnego². Dyskusyjny pogląd w tej kwestii wyraził *M. Nazar*, twierdząc że skoro prawna sytuacja rodziców i małżonków nie jest

¹ S. Grzybowski, [w:] System prawa cywilnego, s. 360; pogląd ten aprobuje Z. Radwański, Prawo, s. 140.

² K. Pietrzykowski, KRO. Komentarz 2023, s. 125.

ukształtowana pod kątem płci, to nie można wiązać płci człowieka ze stanem cywilnym¹. Natomiast w innym miejscu autor ten trafnie stwierdza, że „prawnie ustalona płeć wskazana w akcie urodzenia wraz z innymi cechami indywidualizującymi osobę wyznacza jej stan cywilny – stan osobisty, dookreśla stan cywilny rodzinny przez wyznaczenie statusu rodzinnego”.

Z faktu braku różnego ukształtowania sytuacji prawnej rodziców i małżonków pod kątem płci nie można odmawiać cesze płci współtworzenia instytucji prawnej stanu cywilnego, a nawet stanu rodzinnego. Zresztą istnieją rozwiązania prawne, w których właśnie płeć różnicuje sytuację prawną kobiety i mężczyzny, np. tylko kobieta małoletnia może zawrzeć małżeństwo za zezwoleniem sądu (art. 10 KRO), tylko kobieta może być matką i urodzić dziecko, w prawie filiacyjnym niektóre przepisy dotyczą tylko mężczyzny itd. W polskim prawie rodzinnym nie zaciemnia się tożsamości płciowej rodziców dziecka przez przyznanie im numeru (rodzic 1, rodzic 2), przeciwnie – dowartościowuje się tam, gdzie tego wymaga potrzeba, rolę społeczną i sytuację prawną matki lub ojca. Jeżeli więc do stanu cywilnego zalicza się wyznaczniki niemające z nim związku ani wpływu, to tym bardziej płeć jako czynnik (cecha) przyrodzony, z reguły trwały (naturalny), odróżniający, ale nienaruszający równouprawnienia obu płci, powinno uznać się za składnik instytucji prawnej stanu cywilnego.

Natomiast imię i nazwisko, aczkolwiek wpisane do akt stanu cywilnego, określają tożsamość człowieka, ale ich związek ze stanem cywilnym (rodzinnym) może być niewielki albo żaden. Nazwisko może bowiem oznaczać pochodzenie jednej osoby od drugiej albo fakt pozostawania w związku małżeńskim, ale może też być nazwiskiem różnym od nazwiska małżonka bądź różnym od nazwiska jednego z rodziców. Prawo rodzinne ewoluuje w kierunku osłabienia roli wspólnego nazwiska rodziny (art. 25 § 3, art. 88 § 1, art. 89 KRO).

W przepisach ustawy z 28.11.2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (PrASC) podaje się ustawową definicję stanu cywilnego, według której stanem cywilnym jest sytuacja prawna osoby wyrażona przez cechy indywidualizujące osobę, kształtowana przez zdarzenia naturalne, czynności prawne lub orzeczenia sądów, lub decyzje organów stwierdzona w akcie stanu cywilnego (art. 2 ust. 1). W piśmiennictwie definicję tę trafnie uznano za niefortunną i nawet niepotrzebną². Starano się bowiem powiązać stan cywilny z aktami stanu cywilnego, a przecież akt zgonu nie kształtuje sytuacji prawnej człowieka zmarłego, ponieważ jego osobowość wygasła (brak podmiotu stanu cywilnego). Przede wszystkim jednak definicja ta zaciemnia obraz pojęcia stanu cywilnego przez to, że obejmuje swoim zakresem elementy, które nie należą do stanu cywilnego

¹ M. Nazar, [w:] Ignatowicz, Nazar, Prawo rodzinne, 2016, s. 118–119, 560.

² K. Pietrzykowski, KRO. Komentarz 2023, s. 33.

w ujęciu prawno-materialnym. Niestety nowa ustawa z 2014 r. przyjęła koncepcję formalnego określenia stanu cywilnego, a skutkiem tego zabiegu jest naruszenie jurekcyjnej poprawności konstrukcji pojęcia stanu cywilnego.

Ponownie nasuwa się refleksja dotycząca trafnego rozróżnienia stanu cywilnego związanego z sytuacją rodzinną człowieka i stanu osobistego (*status personae*), od którego odejście powoduje zamieszanie pojęciowe i brak spójności systemowej¹.

Przepisy PrASC określają szczegółowo treść aktu urodzenia, małżeństwa i zgonu i nakazują wpis nie tylko imienia i nazwiska, ale i zakładu opieki zdrowotnej zgłaszającego urodzenie dziecka, miejsce znalezienia zwłok, miejsce zgonu itd. Wiek człowieka jest pośrednio wpisany do tych akt przez zarejestrowanie daty urodzenia. Oznacza to, że do treści akt stanu cywilnego wpisuje się również dane indywidualizujące człowieka (miejsce urodzenia bądź miejsce zawarcia małżeństwa), ale niewyznaczające jego stanu cywilnego. Inne osoby mające różny stan cywilny mogą mieć takie samo miejsce zamieszkania i to samo miejsce i datę urodzenia. Fundamentem stanu cywilnego człowieka jest więc jego płeć, pochodzenie od określonych osób (rodziców) oraz stan małżeński albo bezżenny. Inne dane określające człowieka mogą wynikać albo nie wynikać ze stanu cywilnego i podlegają ewolucji niezależnie od zmian w stanie cywilnym. Wydaje się więc, że z brzmienia tytułu ustawy „prawo o aktach stanu cywilnego” nie należy wyciągać wniosku, iż każdy wpis do tych akt tworzy konstrukcję prawną stanu cywilnego. Tytuł ustawy jest niezbędnym skrótem w sensie technicznym.

W PrASC z 2014 r. poza aktami: urodzenia, małżeństwa i zgonu pojawiło się nieznane dotychczas pojęcie zaświadczenia o stanie cywilnym (art. 44 ust. 1 pkt 3, art. 49). Treść tego zaświadczenia zawiera poza oczywistymi danymi jak nazwisko, imię, data urodzenia, płeć – „oznaczenie stanu cywilnego jako sytuacji osoby w odniesieniu do małżeństwa” (art. 49 ust. 2 pkt 2). Cel istnienia takiego zaświadczenia wzbudził spór, którego tenor można w skrócie określić jako kontynuację dyskusji przeciwników i zwolenników zawierania małżeństwa przez osoby tej samej płci. Według przeciwników zaświadczenie to jest wyrazem aprobaty dla zawierania takich małżeństw przez obywateli polskich za granicą i stopniowego oswojenia społeczeństwa z żądaniami środowisk liberalnych i w rezultacie spodziewanej zmiany polskiego prawa². Autor nie wiąże ze sto-

¹ J. Ignatowicz, w: Kodeks rodzinny i opiekuńczy, Komentarz Warszawa 1966, pod red. M. Grudzińskiego i J. Ignatowicza, s. 329 i nast.

² Stanowisko w tym sporze zwięźle przedstawia M. Wojewoda, Zaświadczenie o stanie cywilnym a małżeństwa jednopłciowe i związki partnerskie zawierane za granicą, KPP 2015, z. 3, s. 704–706. Krytyka tego stanowiska w: T. Sokółowski, Cele i funkcje zaświadczenia o stanie cywilnym a natura małżeństwa, KPP 2016, z. 4, s. 717 i nast.

sowaniem tego zaświadczenia obawy, iż spowoduje ono legalizowanie w Polsce małżeństw jednopłciowych. Dostrzega on nawet korzyść płynącą z istnienia dokumentu ujawniającego stan cywilny (w zakresie małżeństwa) jako ułatwienie sytuacji obywatela polskiego za granicą w różnych sprawach. Poza tym polskie ustawodawstwo nie może zupełnie nie interesować się nowymi postaciami prawnymi życia rodzinnego, choćby w Polsce były one niezgodne z prawem polskim. Dla polskiego ustawodawcy odnotowanie zagranicznych zdarzeń ma funkcję informacyjną, np. przeciwdziałanie międzynarodowe bigamii.

Stan cywilny **jest niepodzielny**, tzn. człowiek może we wszystkich stosunkach prawnych mieć tylko jeden stan cywilny: być dzieckiem tylko jednego mężczyzny i jednej kobiety; mieć za małżonka tylko jedną osobę. Wyjątek dotyczy skutków przysposobienia, zwłaszcza niepełnego, ponieważ przysposabiający nabywa status rodzica dziecka przysposobionego, przy zachowaniu tego samego statusu przez rodziców biologicznych dziecka.

Stan cywilny pojawia się z chwilą urodzenia; natomiast śmierć oznacza kres istnienia osoby fizycznej i tym samym jej stan cywilny nie może być zmieniony (Uwagi o skutkach wyr. TK z 26.11.2013 r. w sprawie o zaprzeczenie ojcostwa po śmierci dziecka; zob. *Nb. 210, 212 i 230*).

Stan cywilny, jego stabilizacja podlega ochronie, czego przejawem jest zachowanie stanu cywilnego osoby zmarłej. Bezwzględny charakter tej reguły łągodzi wyrażona w doktrynie zasada względnej niezmienności prawnie ustalonego stanu cywilnego. Dotyczy ona ustalania pochodzenia dziecka od ojca po śmierci dziecka i jest dopuszczalna tylko przy zaistnieniu określonych przesłanek i w wyznaczonym trybie postępowania.

O zaprzeczeniu macierzyństwa po śmierci dziecka można powiedzieć tylko to, że TK w cytowanym orzeczeniu nie zmienił art. 61¹⁵ KRO, *ergo*, po śmierci dziecka zaprzeczenie macierzyństwa nie jest dopuszczalne.

Stan cywilny jest **dobrem osobistym i przedmiotem praw stanu cywilnego** chronionych przez prawo cywilne za pomocą roszczeń; powództwa ustalającego i kształtującego. W ramach praw stanu cywilnego chroni się także nazwisko z urodzenia lub z małżeństwa, jest ono bowiem w tym przypadku pochodne od stanu cywilnego. W razie jednak pozostania małżonków przy swoich dotychczasowych nazwiskach rodowych nie wchodzi one w skład stanu cywilnego wynikającego z małżeństwa.

Prawa stanu cywilnego mają charakter niemajątkowy i są związane wyłącznie z osobą, której przysługują. Są niezbywalne i skuteczne *erga omnes*. Ze względu na interes państwa w prawidłowym ukształtowaniu stanu cywilnego legitymacja procesowa w tych sprawach przysługuje nie tylko osobom bezpośrednio zainteresowanym, ale i prokuratorowi.